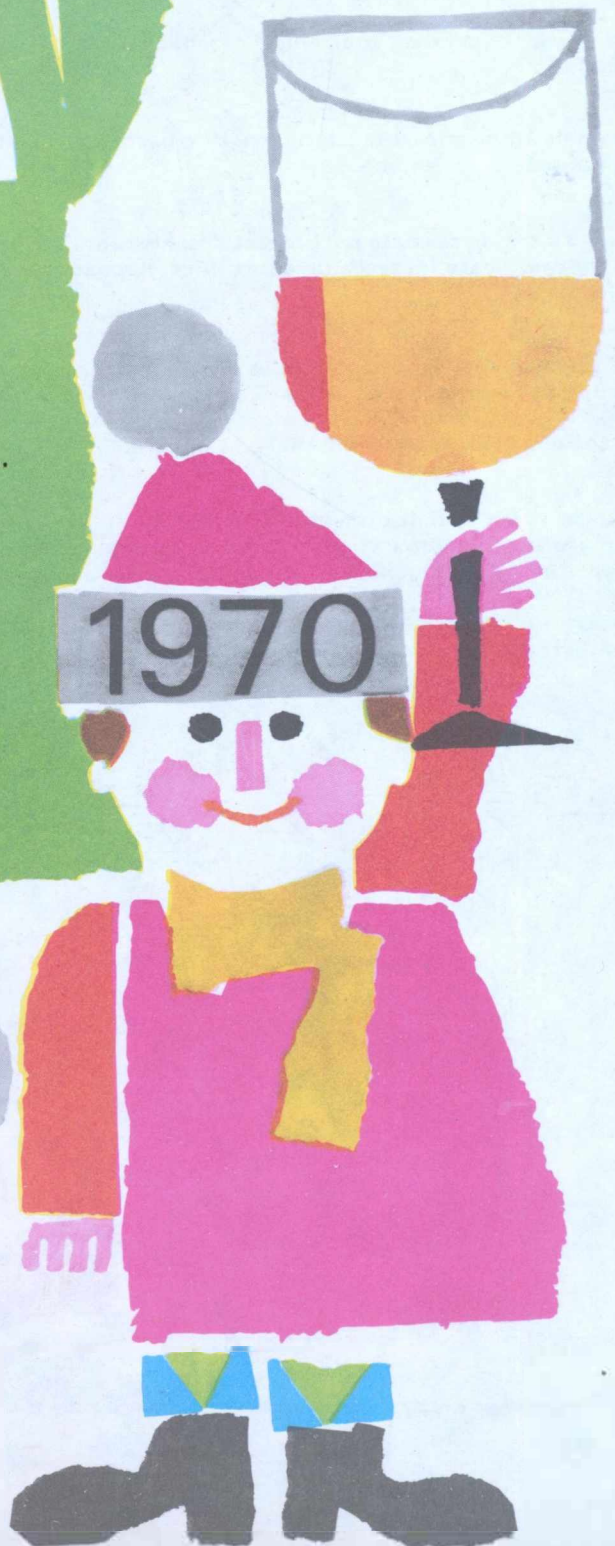


VICTOR EFTIMIU
TUDOR MUȘATEȘCU
VALENTIN SILVESTRU
MIRCEA PAVELEȘCU
VASILE BĂRAN
AL. BILCIUREȘCU
ȘTEFAN TITA
SADI RUDEANU
I. BERG
I. AVIAN
MIHAIL JOLDEA
STELIAN FILIP
RODICA TOTT
V.D. POPA
SIN ARION
V. HILMU

CIK DAMADIAN
EUGEN TARU
NELL COBAR
D. NEGREA
A. POCH
FRED GHENĂDESCU
JO. TEODOREȘCU
H. LERU
GRAD
MIHAI GROSU
CRĂIȚĂ-MINDRA
ADRIAN ANDRONIC
I. DAVIDESCU
T. PALL
OCT. ANDRONIC
A. DRAGOMIREȘCU



Vă urează

**LA MULȚI
ANI!**



ÎNSEMĂNĂRILE UNUI INDISCRET

● Politețea omului înalt e mai vizibilă decât a celorlalți fiindcă unghiul pe care-l fac înclinându-se în fața unui domn mai în vârstă, a unui personaj important sau a unei doamne căreia îi sărută mâna, e mai accentuat.

● E greu să refuzi un serviciu pe care ți-l cere un om mai înalt ca dumneata. Acest serviciu e mai mult o favoare ce ți se face: un ordin care ți se dă.

● Mai ales femeile sînt impresionate de această superioritate de a fi înalt. A ajunge la umărul unui bărbat, a-ți lăsa copilărește fruntea pe acest umăr, înseamnă a simți un protector puternic, mîndru. Pe pitic nu-l prind aerele de protector, oricît de mare suflet ar avea, oricît ar fi de generos.

● Sînt tăceri expresive, mai elocvente decât orice paragraf oratoric.

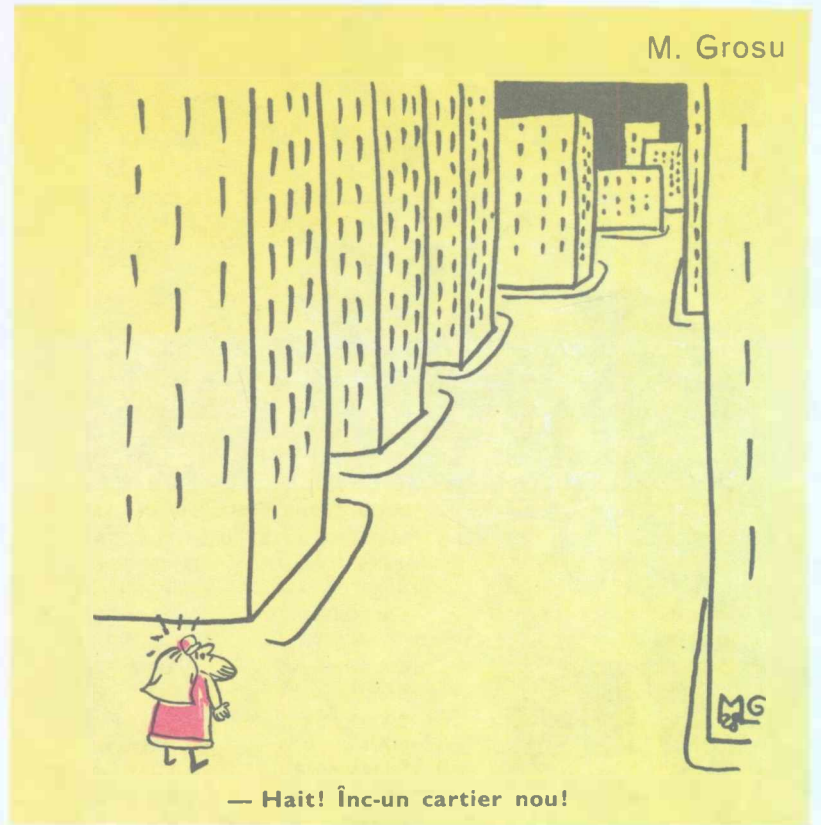
● În unele împrejurări o schimbare de vocabular, de atitudini, de atmosferă, se impune.

● Există o teorie că toate porțile sînt deschise unui celibatar. Însurat, nu mai poate interesa pe cei cu fiice, nepoate sau protejate de plasat.

● Celibatarul e o veșnică ispită, o veșnică promisiune. Se poate ocupa de doamnele din societate, poate face servicii, poate fi deranjat oricînd, invitat în orice moment, fără multe formalități. Cu soția la braț, toate devin mai complicate.

● O soție, oricît ar fi de discretă, stîrnește invidia altor femei, care vor profita de prima ei gafă ca s-o lovească, lovind, prin intrigi, în cariera soțului.

● Pentru unii cucerirea unei femei este o nouă și ispititoare aventură. Trecătoare, ca orice aventură.

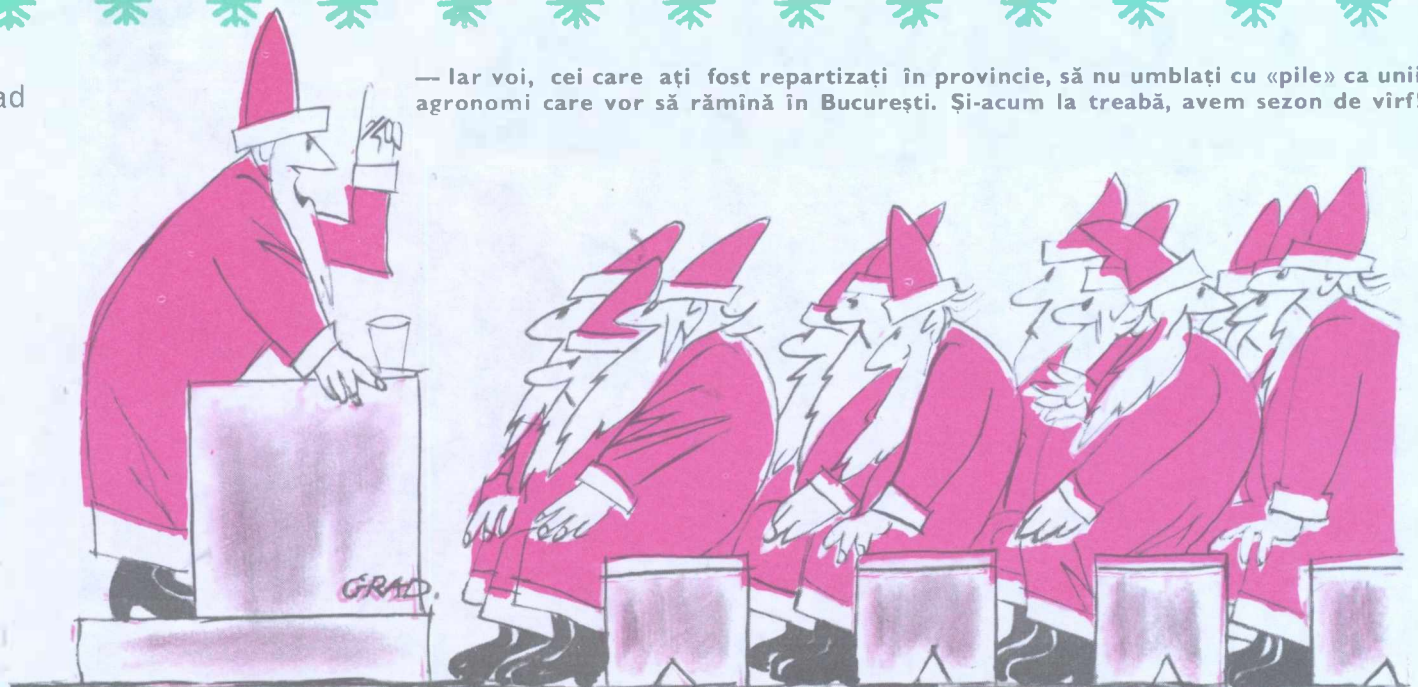


— Hait! Înc-un cartier nou!



Grad

— Iar voi, cei care ați fost repartizați în provincie, să nu umblați cu «pile» ca unii agronomi care vor să rămînă în București. Și-acum la treabă, avem sezon de vîrf!



V. Crăiță-Mindră



Mîndră Republică

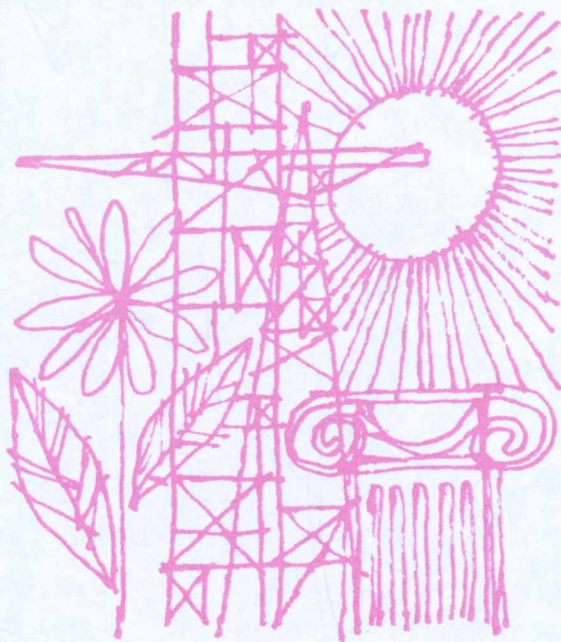
de Stelian Filip

Tară cu vulturi pe umeri,
Tară cu doine-n viori
Treptele vremii le numeri
Sori adunînd lingă sori.

Freemătă-n noul tău nume
Plaiul și munții cu brazi.
Mîndră republică-n lume,
Fruntea de aur ți-e azi.

Mîna se cheamă cu alta,
Zborul e-n ochii oricui,
Gîndul se-nfige ca dalta
Stîncă făcînd-o statui.

Clipa devine poemă
Scrisă cu pană de dor.
Steaua din tînăra-ți stemă
Străjuie-al tău viitor.



Mircea Pavelescu

Controversă de Anul nou...

Purcelul stă pe tavă, auriu.
Curat și dolofan, de parcă-i viu
Și prins de vervă la sfîrșit de an
Se năpusti cu gura pe curcan
Cu vorbe grele pline de otravă.
Curcanul dormita pe altă tavă.

PURCELUL:
Poftim de vezi ce nostimă-ntîlnire!
Sînt plin de bucurie și uimire.
Că pot s-apreciez cu precizie
Adevărata ta dimensiune.
Cînd te plimbai prin curte infoiat
Morocănos, greoi dar adulat
(Firește de multiplele-ți mirese)
Bolborosînd idei neînțelese
Și afectînd o gravă concentrare
Știi, că-mi păreai de patru ori mai mare
Decît acum cînd zaci trîntit pe spate,
În cea mai deșănțată nuditate?

CURCANUL:
E-adevărat, prezenta ipostază
De goliciune nu m-avantajează
De fapt ea nu priește nimănui
Decît doar anumitelor statui.
În fond îmbrăcămîntea nu răspunde
Nevoii de-a-mbrăca, ci de-a ascunde;
Și cine-n lume crezi c-a reușit
Să n-aibă chiar nimic de-acoperit?

PURCELUL
Eu unul știu că n-am de-ascuns nimic.

CURCANUL:
Tu ești, sau mai de grabă, ai fost mic
Și chiar de-ai circulat prin viață gol
Aveai pe trup o crustă de nămol
Atît de groasă și atît de dură
Încît părea că umbli în armură...
Cît o fi tras sărmana gospodină
Să-ți scoată pielea roză la lumină
Ce-a devenit în noaptea asta mare
Atît de caldă și ispititoare!

PURCELUL:
Aa, vrei să mă jignești? Te crezi friptură
Din aia care se topește-n gură
Cu foarte mari succese la ospete?
Nu vezi c-ai decedat de bătrînețe
Și că ți-ai dat, escrocule, sfîrșitul
Mai înainte de-a vedea cuțitul?
Cum crezi că bucătarul econom
Te-ar fi scăldat în cinci kile de rom
De n-ar fi trebuit să frăgezească
Friptura ta de fibre și de iască?
Și te-a umplut, deșteptul, cu castane
Ca să se uite goasele tendoane
Pe care le ai astăzi la picioare
De două, trei decenii mi se pare.

O GOSPODINĂ:
Ce face porcu'-atita tevatură?

BUCĂTARUL:
Ia pune-i, dragă, morcovul în gură!



Tudor Mușatescu

FIECARE CU PĂREREA LUI

Din răvașele unui an nou

● În fiecare an nou, te învechești cu altul.

● Revelionul este în același timp praznic pentru un defunct și banchet pentru un nou născut.

● În «răvașele de plăcintă», totdeauna umorul e gras, pe hirtie, chiar dacă nu există în text.

● Cînd se ingroapă Anul nou, nu-l stropești cu vin, ci te ineci în băutură.

● După Revelion, toată lumea știe ce-i rezervă a doua zi. Adică bicarbonat de sodiu.

● Pe vremuri, pentru unii, era «Revelion» în fiecare zi și pentru alții nici măcar în ziua aceea.

● Avarul nu primește sorcova. Zice că îi urează ghinion.

● De Revelion, șampania se îmbracă în rochie de seară și toate paharele o așteaptă într-un picior să vină.

● Anii care trec nu au vîrstă. Au numai cei care îi înregistrează.

● Nu aduce anul ce aduce ceasul, mai ales cînd acesta e de aur și cu briliante pe capac.

● În ultimele 12 secunde ale anului vechi trăiesc 365 de zile.

● La înmormîntarea anului vechi se poartă doliu numai cît rîmii în întuneric.

● Anul nou vine cu tacimurile pe masă, în timp ce anul vechi pleacă cu lingurile de gît.

● Revelion: planurile anilor trecuți în cei viitori.

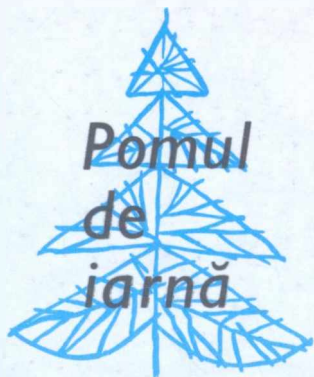
● Deși fericit în timpul lui, nici un om nu ridică un pahar de vin în cinstea anului trecut.

● Anul nou începe cu 12 bătăi de inimă veche.

● Nimic nu e mai important pentru un bătrîn decît un an nou în care crede.

● O, ce bine-ar fi ca — de fiecare Revelion — dragostea fiecăruia să înceapă un nou an.

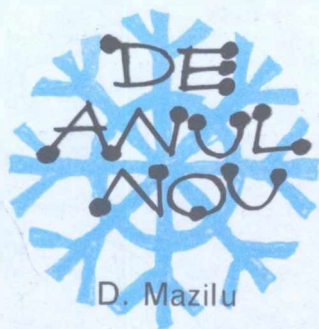
BIBLIOTECA
Orășenească Orăștie



La vestitul pom de iarnă,
Fulgi toți încep să cearnă
Naftalină
Și hermină.
Să dea pomului lumină!
Stelele aduc și ele
Galbene lumânările.
Toți sosesc acum cu daruri
— Cite un cadou util —
Bufnița procură faruri,
Faruri de-automobil,
Licuricii — felinare.
Greerii aduc flașnete;
Iară vulturii — cochetă
Pene — ca să scrie-n zare
O scrisoare concludentă
Pentru-o iarnă mai clementă!
Vine-arietul cu-o cutie
Plină de pioaneze și-ace;
Oua-n staniol, o mie.
Dau găinele sărace!
Dar destul! De ce să-nșir
Tot ce-a fost? Tot ce-o să fie?
N-am atita tibișir
Astfel că nici nu pot scrie
La sfârșit, opt cucuvăi
Au făcut un cor bizar.
Aruncînd din ochi văpăi
Galbene de chihlimbar!
Un hulub rostite-a: — «Amu-s
«Gata să cînt Gaudeamus!».



— Nu mai tolerez stocuri supra-normative!



D. Mazilu

Stăteau la taclale
O pițtie și cîteva sarmale:
— Să știi, alcătuire de picioare,
Că nu ne faci mare onoare —
Deși esti, oarecum, tradițională...
(Dar asta e o treabă personală!).
Cînd te vedem cum tremuri și te moi
Duhnind a usturoi,
Ne întrebăm: ce legătură
Există între noi și... răcitură!

— Iertați-mi vorba că v-o-nțorc,
Dar posedăm aceeași carne: porc!
E drept, eu sînt mai la periferie,
Nu sînt din cea dintîi categorie...
În schimb voi, carne macră,
Vă-nveșmîntați, după tipic,
În foi de varză acră!
.....
P.S. — Ca să se știe:
Nu mă numesc pițtie,
Ci... aspic!



Eugen Taru

— Mie, nene, să-mi dai un computer să-mi rezolve problemele!

Bîrr oiță...

Așadar, măi tovarăși, în loc să faceți niște saivane pentru oi, ați făcut-o de oaie. O să spuneți că jocul ăsta de cuvinte e banal, că e un calambur cunoscut. De acord. Numai că jocul ăsta de cuvinte nu costă o sută de mii de lei, cît a costat fiecare saivan al vostru.

E vorba de saivanele C.A.P.-ului Tîrșolt și Boinești din județul Satu Mare. Ce mai saivane ați construit! Fiecare putea adăposti opt sute de capete. Numai că aceste capete au rămas pe afară, din cauza altor capete, adăpostite prin birouri.

Adăposturile au fost ridicate în 1966. În 1969 nu mai sînt ridicate. Sînt aproape dărimate. Construcție trainică, ce mai... E drept că saivanele au început să se dărime planificat. Întîi parte din ziduri, după aceea parte din temelii, ulterior parte din acoperiș. Singurii care au rămas, bine înfiți în picioare, sînt constructorii. Mai ales că or să aibă treabă pînă peste cap. Mai întîi să demoleze ce-a mai rămas din saivane, apoi să le reclădească.

Măcar să se oprească aici, și să nu înceapă o versiune modernă a Meșterului Manole.

Mai trist este faptul că oile n-au apucat, sărmanele, nici măcar să pună un picior din cele patru în saivanele cu pricina. Picioarele și le-au pus numai constructorii.

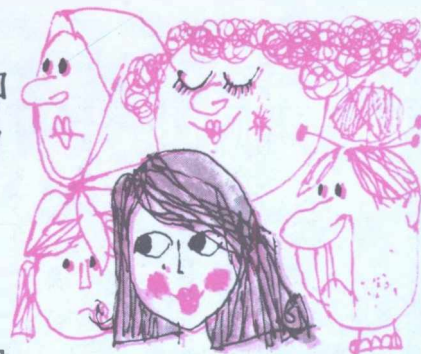
Mioriță laic, laie bucălaie, astea nu-s saivane, e apă de ploaie...





CONCURSUL DE CURIERE

de Valentin Silvestru



Directorul stătea singur în birou și fluiera.

Șeful serviciului administrativ înțredeschise precaut ușa, băgă numai capul și anunță scurt:

— Curiera a bătrână a ieșit la pensie.

— Foarte bine — aprobă voios directorul — să i se dea onorul.

Celălalt mai împinse puțin ușa, ca să-și poată introduce și bustul:

— Trebuie alta.

— Angajați alta; ce-mi spui mie toate fleacurile astea?

Omul înghiți în sec, mai căpătă niscaiva curaj dar rămase totuși în prag.

— Ziceam că s-o propun pe tovarășa... domnișoara... care ziceați dumneavoastră odată că de s-ar ivi ceva...

— Excelent! — se luminează directorul. — Bravo, o cheamă Bebi; stai că am numărul ei de telefon...

Se căută febril prin buzunare, nu găsi carnețelul, administrativul fu de părere să-l întrebe după masă, la telefon, acasă, acasă NU, îi ordonă laconic directorul, aha, își aminti, o cheamă Florescu, vezi c-o găsești în fiecare zi cum pe la 12 la barul «Aida», știi cum arată, o informezi, o aduci și gata.

Dar în prag era acum contabilul-șef, cu basca pe chelia lucie și ochelarii pe vârful nasului.

— Aud — zise — că nu mai avem curieră.

— Ai auz bun — mormăi directorul. Tocmai discutam.

— Ce e de discutat? — întrebă arțăgos contabilul-șef. I-am atras atenția lui — și arată autoritar spre șeful administrativ — de opt luni, te-am ciocănit și pe dumneata la cap, cunoașteți că am acasă o piatră de moară, o cumnată văduvă în stare să ducă în spate un șifonier cu trei uși, mănîncă și bea ca o spartă pe salariul meu; era cazul să-i găsim ceva, nu? E o obligație morală. Acuma, iată, am găsit, deci chestiunea e ca și rezolvată.

Nu se va interpreta ca nepotism? se interesă alb directorul. Nu, explică pretendentul la post, fiindcă nu mi-i nepoată, ci cumnată, ori pină acum n-am auzit de cumnatism, nu e criticat în presă. Așa că uite cererea, i-am și făcut-o, semnează, și domnul cu noi.

Directorul luă cererea, o privi în zare, o incolăci, suflă în ea ca într-un tub, privi ca printr-un ochean și văzu la capătul celălalt chipul sever al șefului pazei.

— Tu ce mai vrei?

— Să trăiți! Și pocni călcăiele militărește. Asta vreau.

— Atita rău... — rinji șeful serviciului administrativ.

— Bine — aprobă directorul jovial. Sînt de acord să trăiesc. Trece la subiect.

— Subiectul e nevastă-mea.

— Pe loc repaus! — îl sfătui contabilul-șef, — postul de curieră s-a ocupat.

Paznicul-șef nici nu-l privi și nici nu clipi:

— Eu cu dumneavoastră vorbesc, tovarășe director, că dumneavoastră sînteți tatăl nostru și v-am povestit doar de nevastă-mea, în noaptea aceea, atunci, cînd ați avut bunăvoința de ați stat la taifas cu mine, că nu v-ați putut duce la domiciliu, știți cînd și pentru ce.

— Înțelege, omule... — se răsti contabilul-șef.

— Stai, mă... — protestă, în același timp, administrativul.

Directorul bătu cu pixul în sticla biroului și tăcură toți.

— Să vină ăla de la personal.

— Auzi, Nae — îl înștiință indiferent directorul — trebuie o curieră, Nae avea fața necăjită și privirea limpede. Zise:

— Adresă la brațele de muncă și miine avem zece, nu una.

— Lasă birocrațiile. Lasă prostiile. Uite, dispunem aici de mai multe propuneri.

Șeful personalului se ridică oftînd.

— Atunci de ce m-ați mai chemat? Angajați-vă propunerile și dați-mi bună pace.

— Te-am chemat — îi explică blajin directorul — ca să ajuți la alegere. Că dacă-i așa — și se montă — dacă fiecare vrea să-și plaseze pe cineva, atunci am și eu pe careva și pot să propun și eu: am dreptul, nu?

Aici se porniră toți odată cu pretențiile și se iscă vacarm. Totuși, cum se întîmplă uneori în gilcevi, se nimeri o secundă de liniște pe care cineva o folosii strigînd:

— Să ținem concurs, după lege!

Era șeful serviciului administrativ.

Și tăcură iar.

— Cum concurs? — se interesă advers contabilul-șef.

— Să le punem la concurs pe candidate. E și frumos, și legal. Care e mai bună, ciștigă.

Directorul avea îndoieli:

— Și cum știi care e mai bună? — Păi ce face o curieră? Care-i misiunea ei pe lume?

— Să umble — lămuri șeful personalului. Umbliă cu adrese și condiții. Asta face ea.

— Foarte bine — întări directorul — le punem să umble în fața noastră și hotărîm. Prin vot.

— Eu nu cred, să trăiți, că-i nu-mai asta.

Și paznicul își ciocni din nou bocancii, făcînd să răsunе potcoavele. Trebuie să și vorbească elegant pe unde se duce, că altfel strică firma întreprinderii. Administrativul adeveri că așa e și sugeră să se dea concurs la două probe: de umblet și de vorbire. Pentru vorbire, să rețite fiecare cite o poezie, că așa se face și la «Steaua fără nume», la televiziune.

Se mai ciorovăiră o vreme, dar a doua zi apăr un anunț despre concurs la poarta întreprinderii, la panoul de incendii, printre găleți roșii și cazmale negre.

Peste o săptămînă, în sala cantinei — goală — pe un rînd de scaune, comisia: directorul, inginerul-șef, contabilul-șef, șeful serviciului administrativ, șeful serviciului transporturi, șeful serviciului personal și președinta sindicatului. Pe podiumul care folosea adesea de scenă și tribună, așezate cuviincios pe alt rînd de scaune: cumnata contabilului-șef, spătoasă, cu mustați, zbîrlită și năucă, o fetișcană cu genunchii goi, ochelari italieni uriași și coafură montantă, nevasta paznicului-șef, bătrînă, asmatică, picioarele ca doi butuci, o necunoscută cu basma țărănească și o fetiță de vreo paisprezece ani, care se trăgea nervoasă de codițele cinepilor.

— Să începem! — decise sacra-

mental directorul.

— Rotaru Natalia — strigă șeful administrativ, și cumnata contabilului se ridică pină la înălțimea ei de un metru și nouăzeci, venind pieziș spre marginea scenei.

— Fii bună și umbliă nițel — i se spuse.

Femeia o porni duduind de la un capăt la altul al scenei cu capul în piept, ca la bătălie, atît de hotărîtă încît se părea că nu va mai putea fi oprită.

— De-ajuns! — spuse directorul. Dar ea n-auzi.

— Ho! — strigă contabilul, ceea ce o opri atît de brusc, de parcă ar fi fost împușcată în frunte. Fu rugată să spună o poezie. Începu «Vulpea și corbul», dar după cîteva versuri se opri sticlică; mai repetă de vreo două ori un cuvînt răzleț și tăcu cruntă, cătînd fioros la comisie.

O scoaseră anevoie din scenă, fiindcă nu înțelegea despre ce e vorba. De acolo năvăli în sală, se așeză în fund, lingă sobă, extrase din sacoșă o enormă pline integrală, începu să muște din ea cu furie și, treptat, se liniști definitiv. Nevasta paznicului mergea foarte greu și sufla ca o batoză; o scutiră de poezie, dar făcură cu ea conversație, întrebînd-o dacă are cunoștință de planul Capitalei și noua împărțire administrativă pe sectoare. Bătrîna dădu răspunsuri aiuristice și se retrase binișor, cu un «săru-mîna» resemnat.

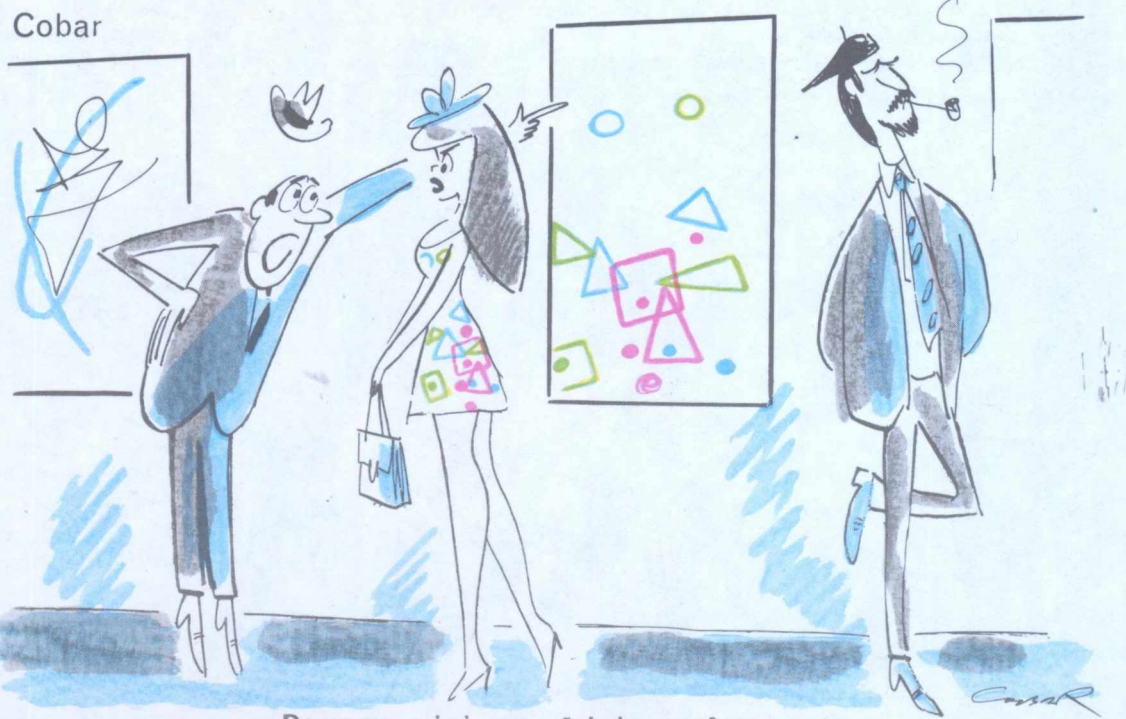
— Ce-i cu fetița aceia? — se interesă directorul.

— Eu sînt Lenuța! — sări ca o veritabilă de pe scaun.

— Și cîți ani ai tu, Lenuțo?

(URMARE ÎN PAG. 14)

Nell Cobar



— De ce nu mi-ai spus că i-ai pozat?

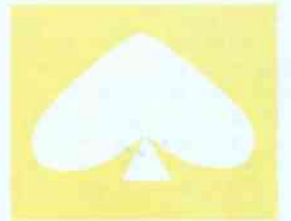
Adrian
Andronic



— Nu mai insistați, fraților! Cine-a ajuns primul, va face și anul acesta pe Moș Gerilă, acasă la tov. ministru-adjunct!!!!

CU RESPECT

TOVARĂȘULUI MOȘ GERILĂ, ȘEFUL DIRECȚIEI GENERALE CADOURI, ATENȚII, SURPRIZE



Mult stimate Moș Gerilă.

E firesc, nu-i așa, ca ultima misivă pe 1969 să-ți fie adresată ție. Să nu-ți inchipui, stimate Gerilă, că intenționăm să-ți aducem vreo critică. Nu. N-avem motiv. Barba o porți de sute de ani, și deci cu mult înainte să izbucnească respectiva modă.

Iată scopul acestei misive, stimate reprezentant al Lunii Cadourilor. Avem, aici, în față, numele unor întreprinderi, care solicită, prin intermediul nostru, o serie de cadouri pe specific. Întrucît, în orice caz, tu vei vizita aceste întreprinderi, pătrunzînd fie prin coșul fabricii, fie prin ferestrele direcțiunii, ne-am gîndit să te ajutăm în muncă, luîndu-ne îngăduința să-ți sugerăm unele sortimente de cadouri, presupunînd că la tine acasă, acolo sus, te-ai orienta mai greu.

Ne-am gîndit de pildă, ca sacul cu surprize pregătît celor de la Uzina de Mașini Electrice din București, să conțină zece electromotoare «ASI» de 56 și 75 kilowați. În felul acesta, bucuria lor va fi dublă: 1) conducerea uzinei va putea acoperi comenzile respinse, și 2) specialiștii respectivi vor afla cum arată un electromotor fără defecte. Dacă cumva ai un sac mai mare, adaugă un generator și un convertizor de sudură, fiindcă și astea au fost respinse de beneficiar cu următoarea urare: «care bucurie și la voi să fie».

«UREMOAS» o să te pună la grea încercare, iubite Moș Gerilă. Acolo n-o să te poți duce cu sacul. Fă-ți rost de un vagon, de o rampă

și de vreo 20 de Moși Gerilă adjuncți, care să-ți ajute la descărcat. Fiindcă celor de la «UREMOAS» o să le aduci 34 000 kilograme radiatoare din fontă, în locul celor respinse. Din păcate, la vederea acestor radiatoare, beneficiarii au spus: «Astea-s radiatoare? Minați măi, hăi, hăi!». Și au plecat cu zurgălăi.

Și, în sfîrșit, neobositule Moș Gerilă, după ce îți vei face un tratament cu vitamina B. fortissim și cu Gerovital, o să-i încinți și pe stimabili de la «Electroaparataj». Aici te vei prezenta cu un pom de iarnă, pe crengile căruia vei agăța 420 contactori, 150 relee termice, etc... etc... etc... în total bradul va fi împodobit cu 695 piese. În asemenea caz, ne e teamă că nu-ți va ajunge un singur pom. Va trebui să comanzi o pădure. Brazilii, desigur, vor fi împodobiți cu becuri, beteală, panglici și luminări. Luminările vor fi aprinse în memoria pieselor respinse. Poate n-ar fi rău ca pe unele panglici să se scrie cu stelute: «Dormi în pace scump C.T.C.», sau «Anul nou cu sănătate și cu piese rebutate».

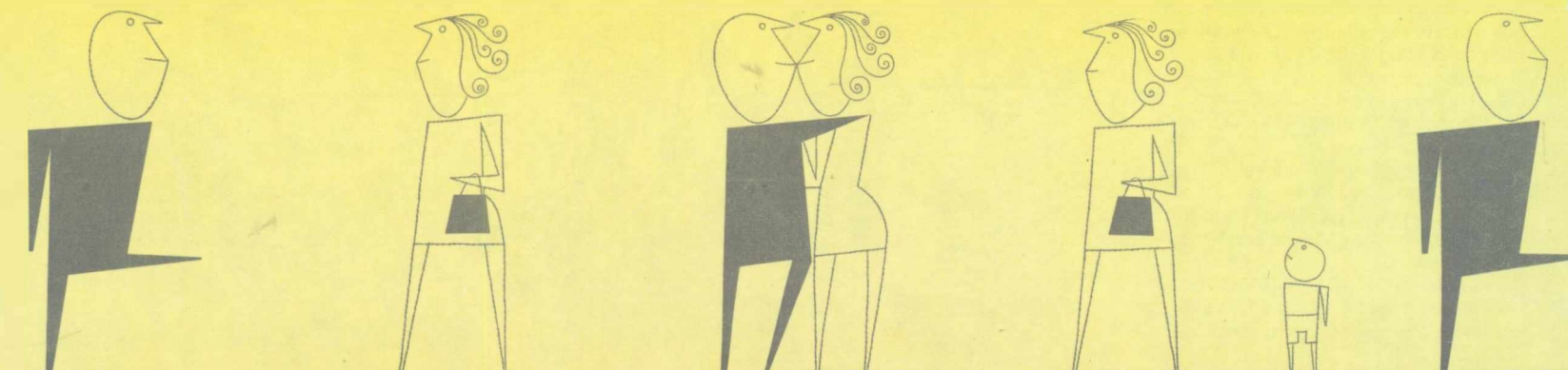
Ne oprim aici, prea darniculule Moș Gerilă. Nu vrem să te profilăm în coletărie rapidă.

Să sperăm că copiii de mai sus vor primi cu multă bucurie cadourile, întrucît calul de dar nu se caută la dinți. Se caută la C.T.C.

Moș Gerilă, te rugăm să ne răspunzi, de acolo de sus, sau eventual să ne răspundă altcineva, de aici, de jos.

La mulți ani!
„URZICA“

POVESTE DE DRAGOSTE



MICROSIŢIOMNE SATIRICE

POVESTE DE ANUL NOU

Exact nu ştiu nici eu cum s-a petrecut: era dimineaţa şi eu eram pe un câmp alb. Şi dintr-un stufăriş a ţişnit un iepure, dar nu era iepure, ci o căprioară, aşa cum este o căprioară: frumoasă.

M-am luat după ea şi aproape că mă aştepta. Nu era de loc speriată şi nu s-a speriat nici când din spatele meu, zburînd peste mine, trecu o ceată de călăreţi.

— N-ai văzut o căprioară? mă întrebă pădurarul cu puşca pe umăr.

— Nu, n-am văzut! I-am minţit şi i-am făcut cu ochiul căprioarei să fie liniştită.

Dar, spre nedumerirea mea, căprioara a sărit din boschet şi, dîndu-mă de gol, a ieşit înaintea cetei de călăreţi.

— Nu ţi-e frică? am vrut s-o fac atentă.

— De ce să-mi fie? s-a scuturat căprioara şi a dispărut printre pomii albi de pe câmpul alb.

Ceata de călăreţi s-a năpustit într-acolo. Am alergat şi eu. Am trecut printr-o pădure şi peste gheaţa unui pîriu şi am nimerit într-o curte plină cu oameni. În tindă, doi mai vîrstnici păreau necăjiţi c-au fost treziţi din somn.

— Ce vînt v-duce, voinicilor? a întrebat bătrînul.

— Sîntem vînători şi am văzut o căprioară şi s-a ascuns pe aici, pe la dumneavoastră...

— La noi?! s-a mirat bătrîna.

— Şi am vrea să ne-o daţi s-o ducem, la rîndu-ne, împăratului nostru...

M-am uitat mai bine. Cel care vorbea era din ceată, iar alături stătea pădurarul. Şi avea un cal cu coama argintată, iar pe frunte un peşchir cu flori din care cădeau petale de aur.

— Ei, dacă-i aşa, să căutăm şi noi...

Bătrînul şi bătrîna intrară în casă. Şi ieşiră aducînd o fată.

— Nu-i ea! spuse un călăreţ şi îi dădu dreptate fiindcă, într-adevăr, nu putea fi ea.

Atunci bătrînul şi bătrîna intrară în casă şi aduseră o altă fată. Şi cel care vorbise în numele cetei aprobă din cap:

— Ea este! Uitaţi-vă, Măria voastră! Am găsit-o!

M-am uitat. Şi nu înţelegeam cum de putea spune călăreţul acela că fata putea fi căprioara! Şi am vrut să-l întreb:

— Tu nu vezi că nu e căprioară?

Dar fata a zis şi ea, lăsîndu-şi genele, că este căprioară, şi s-a dus la pădurar şi pădurarul a ridicat-o în şa şi-au fugit împreună, iar oamenii au început să ridă.

Numai mie îmi venea să plîng de necaz: căprioara îl iubea pe pădurar!

NOAPTE DE REVELION

În noaptea asta, toată lumea e fericită, inclusiv liftierul nostru, bătrînul nostru liftier care îşi dă prea bine seama că, dacă, urcînd de o sută şi de o mie de ori pe zi la ultimul etaj, n-ar fi trebuit, tot de atîtea ori, să fi şi coborît, el ar fi ajuns demult pe Marte!

LAPSUS

— Bine că te-am întîlnit. Vroiam să te întreb ceva. A, dar uite c-am uitat. Formidabil! Vroiam să te întreb ceva foarte important şi am uitat! Iartă-mă o clipă. Trebuie să-mi aduc aminte. Nu se poate să nu mi-aduc aminte! E imposibil să nu-mi aduc aminte! A, da, uite că mi-am adus aminte. Eram sigur că o să-mi aduc aminte. Ar fi fost prea de tot să nu-mi fi adus aminte. Întrebarea îmi stătea pe limbă, dar o uitasem. Şi îmi spuneam c-am să mi-o aduc neapărat aminte, chiar cu riscul că mi-aş fi tăiat limba! Acum, că mi-am adus aminte întrebarea, pot să ţi-o pun liniştit:

— Ce mai faci?



Jos, crivăful izbeste fără milă
Şi dăinuie pe uliţă îngheţul;
Copiii duc în traiste, colindeful
Şi iată că soseşte Moş Gerilă.

Cu grijă el goleşte săculeful,
Dînd tuturilor ce scrie pe o filă;
Doar unul singur, fire dificilă,
Ar vrea neapărat şi ursuleful.

— Ți-am dat un tren, un cal, pe Țândărică
(Copilului, încearcă el să zică),
Ți-ajunge, Gigi, pune-ți pofta-n cui!

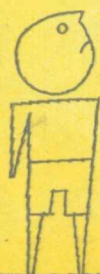
Șantaj

Dar puștiul dirz, cîtînd pieziș, replică:
— Ce! Parcă nu știu că ești nea Costică?...
Să-mi dai și ursuleful că te spui!

VICTOR HILMU



Stefan Papp
(caricaturist polonez)



Ștefan Tita

Povești de iarnă



O fată blondă și fragilă
Zîmbind cu gene-ntredechise.
Îl aștepta pe Moș Gerilă
Plin cu metafore și vise...

...Și ușa-i dată de perete!
Cel mult dorit, iată; apare:
Dar nu-i bătrîn cu albe plete.
E tînăr ca un pui de soare...

— O, ce se-ntîmplă? Ce fantasme?
Tresare gingașa copilă.
Ești Făt-Frumos venit din basme...
Eu-l așteptam pe Moș Gerilă...

— Să-ți dau o minunată veste!
Răspunde el cu voioșie.
Știi? Făt-Frumos, Gerilă este,
Trecut pe la geriatrie...



Un moment, se bească și gaza

A. Poch



— Va să zică dumneata ești într-adevăr Moș... Gerilă!

Sadi Rudeanu

ha

Cu prilejul Anului nou am hotărît împreună cu iubita mea consoartă să sărbătorim evenimentul la un restaurant de lux, numai noi doi, ca doi porumbei, ca două turturele, ca două rîndunele care ciripesc de douăzeci de ani în același cuib.

Iată-ne deci în scara cuvenită intrînd în eleganta sală a restaurantului unde o orchestră cînta discret într-o nișă, iar distinși consumatori, așezați la mese, conversau cu voce scăzută. Intimidați de cadrul solemn în care aveam să mîncăm tot aceeași șase mici și două cotlete, ne-am așezat la o masă mai spre margine și am înțepenit amîndoi în scaune. Imediat și-a făcut apariția un ospătar foarte sobru care, prezentîndu-ne o listă de bucate, a rămas ca un stilp lîngă noi, cu bloc-notesul într-o mînă și cu creionul în cealaltă, de parcă am fi avut de gînd să-i comandăm cel puțin jumătate de listă. Nu știu de ce ospătarul ăsta îmi dădea senzația că am intrat la stăpîn și mă blestemam în gînd că n-am rămas acasă, să mîninc în pijama, în papuci și cu ochii la televizor. În sfîrșit, la sugestiile ospătarului și la loviturile în glezne ale soției, care nu îndrăznea să-l contrazică, am făcut o distinsă comandă, care avea să mă coste pe puțin vreo două distinsе sutare, dar nu am avut altă ieșire.

Peste vreo cinci minute, la o masă alăturată s-au așezat doi bărbați

foarte eleganți, spilcuiți și cu mîșetele cămășilor ieșite cam vreo sfert de metru din mineci. «Trag și tu mîșetele afară!» îmi poru nevasta printre dinți, abia mișc buzele. Am băgat mîinile sub mîșete și am tras puțin mîșetele. Au ieșit cam vreo doi, trei centimetri. «Trage, scrișni ea iritată, nu vezi că se poartă?» Am repetat opera apoi am întrebat-o. «Merge?» «Trage puțin!» Am tras din nou și am auzit un piriit. «Ce-i asta?» făcu verde. De data asta am scrișnit. «S-a rupt cămașa, iubito! Cred acum o să-mi înoate mîșetele consumé-ul cu parmezan!»

Noroc că a apărut ospătarul incidentul a trebuit să fie intrerut. El ne-a adus vreo șase farfurii și două din ele niște urme de ciuperce care erau cîcă umplute. Consoarta mi-a solicitat o felie de piine, am întins mina să i-o dau, dar m-a săgetat: «Nu cu mina, nenoc! Citule, întinde-mi coșul!» M-am cutat și am început să mîninc încu mișcări măsurate și abia mes cînd.

Deodată, la masa celor doi de ațuri au apărut două fermecătoare doamne. Cei doi s-au ridicat în picioare și nu s-au reșezat pînă au luat loc noile venite. «Vezi, soț, iubita mea soție, așa se poartă în te bărbați civilizați!» Am șoptit timp ce mă chinuiam să prind furculița o ciupercuță: «Draga mea

T. Pall

PARODIE

de I. Berg

După un poet ermetic:
(Puteți adăuga diverse nume, căci —
slavă Domnului — nu ducem lipsă).

Anul trecut.
La 31 pe XII,
Mi-am cumpărat o zebra.
O zebra cu dungi albe.
O zebra cu dungi negre.
O zebra cu dungi roșii.
O zebra mai vestită
Și mai explicită
Decît măgărița lui Balaam.

Ospitalier, am invitat
Zebra în
Camera mea 3 pe 4
Și am
Atîrnat-o
De
Un
Cui
Perpendicular pe
Ipotenuza patului.
Acolo, de cîte ori aveam chef.
Eu și zebra.
Stăteam de vorbă despre
Echinox, solstiții,
Papa Grigorie al XIII-lea.
Minijupe, Armstrong.
Transplanturi, Dobrin,
Ben Quick, averse,
Guturai, tetraciclină,

Luminița Dobrescu și alte
Teme dodecafonice.

Anul acesta.
Tot la 31 pe XII.
Mi-am cumpărat un hipopotam.
Da, ați citit corect:
Un hi-po-po-tam
Din rezervațiile lui Cronos
Și l-am atîrnat
Tot în
Camera mea 3 pe 4.
Tot perpendicular
Și tot
Pe-același
Cui,
Cuiul Capricornului!

A doua zi.
Zebra a dispărut.
I-au căzut toți dinții pe podea
Și s-a descuamat dungă cu dungă.
De bătrînețe?
De necaz?
De scarlatină?
De imponderabilitate?
Sau a fost devorată de hipopotam?
Fie-i țărna dungilor ușoară!
— La mulți ani, hipopotamule!



Urmare

Cînd să mă ridic? Eu vin acasă de a slujbă la trei! Obosit! Dacă o să mă ridic cînd intri tu cu salata și pe urmă cînd intri cu ciorba, și o să mă ridic cînd vii cu chiftelele, obosesc la masă mai rău decît la slujbă!» «Nu gesticula cu furculița, făcu ea, uită-te la ei ce elegant mînincă! Și ia cotel de pe masă!» Am îndeplinit pe loc dispozițiile, doar atît că simțeam nevoia să iau găleata de lingă mine și să mi-o torn pe cap. Deodată una din cele două cuconițe s-a ridicat și a pornit-o spre ieșire. Unul din cei doi s-a dus după ea, iar celălalt s-a ridicat, apoi s-a așezat. «Ce educație!» șopti jumătatea mea în extaz. Cînd cei doi au revenit, el i-a tras ei scaunul, ea s-a așezat și apoi abia s-a așezat și el. «Vezi? făcu cerberul meu, învață!» Îmi venea să mă iau la palme pentru ideea de a veni să mîninc ciuperci, supă și «Chateaubriand» întepenit ca la carceră. Vinul mi l-a turnat ospătarul într-un pahar și borvizul în altul. Eu am vrut să-mi fac șpriț, dar glasul de vizavi m-a fulgerat: «Nu așa, calamitate ce ești! Uită-te la ei cum beau! Mai întii dintr-un pahar, pe urmă sorbi din celălalt! Și oftă! Ah, ce noroc am avut!» Mi-am resemnat și am sorbit distins. Într-un tirziu, soția îmi șopti: «Vreau să mă duc undeva. Condu-mă! Și n-o lua înainte!» Am pornit supus după ea prin tre mese. La întoarcere, ea mi-a

șoptit: «Să-mi tragi scaunul, cum au făcut ei, apoi te așezi tu!» Am încuviințat din cap, dar nu știu cum am făcut, am tras scaunul prea departe și draga mea consoartă s-a așezat pe vine și, dacă nu sărea ospătarul s-o prindă de subsuori, se așeza doamna frumușel sub masă, ca o cloșcă. Eu, fără să vreau, am pufnit în ris, dar nu cu zgomot, mi s-au umflat numai obrazii. Ea însă, roșie ca sosul de tomate pe care ni-l adusesese ospătarul, mi-a șoptit o vorbă cu totul neobișnuită cu prilejul sărbătorilor de iarnă. «Și cînd mă gîndesc, spuse ea mai tirziu, cînd se mai calmă, că există și asemenea bărbați pe lume, și eu am dat de tine.» Dar eu băusem vreo patru păhărele, așa că zîmbeam la toate.

La un moment dat cei doi bărbați se ridicară și o porniră spre garderobă. «Vezi? auzii eu din nou lecția. Ei se duc să le aducă paltoanele. Așa să faci și tu!» «Și dacă o să ieșim împreună, ce-o să fie? îndrăznii eu. Să mă plimb pe aici, prin local, cu paltonul tău, ca un telai?» «Ești un... și iar urmă o alintătură.

Trecură vreo zece minute. Cei doi nu se întoarseră. După douăzeci de minute, doamnele își aprinseră țigări. Se uitau nervoase la ceas. Cînd trecuse o jumătate de oră, una din ele se ridică și ieși. Cînd se întoarse, spuse, albă la față: «Nu-s

(URMARE ÎN PAG. 13)

A APĂRUT

1970

ALMANAH

VERSURI, SCHITE UMORISTICE, SCENETE
EPIGRAMME, CARICATURE
256 PAGINI BOGAT ILUSTRATE ÎN CULORI
10 LEI

De la Sublim la ridicol

— Frate Lică, nu mă lăsa! Fă-mi un serviciu.

— Cu plăcere, Gică.

— În ce zi sintem azi?

— În 15 noiembrie.

— Pe 17 ți-i dau inapoi.

— Ce să-mi dai inapoi, Gică?

— Am nevoie de ei ca de aer. Îmi trebuie două sute de lei.

— Bine, Gică, s-a făcut.

— Mulțumesc, Lică. Atunci în ziua de 17, orele 14, sint cu banii în dinți.

— Lasă, Gică...

— Nu se poate, Lică! Datoria-i sfântă! Mort, copt... Eu desfid oamenii care nu-și plătesc datoriile! (Și au trecut două zile).

— Ce e, Gică?

— Cum «ce e»? Datoria, Lică! Sintem în 17, orele 14. Mort, copt...

— Lasă, frate...

— Nu se poate, Lică! Orice este îngăduit pe lumea asta, numai datoria...

— Ei și tu! Acum nu se făcea gaură în cer...

— Ba se făcea, Lică, se făcea! Tocmai d-ăia am venit să-ți spun că am făcut rost de bani, așa după cum am făgăduit. Fiindcă un om care nu-și ține cuvântul este un om de nimic! Că tocmai îi spuneam nevastă: ce făceam dacă nu era Lică! Dar ea, nu și nu că să-ți mai cer o sută de lei. Doamne păzește! i-am răspuns eu și m-am și dus să caut în altă parte că pe ăia care îi pregătisem pentru tine i-a luat ea.

— Lasă, Gică. Dacă n-ai...

— Nu există, Lică! Mai bine vind radio-ul pe nimic că tot îmi mai trebuie o sută de lei...

— Păi să-ți dau eu, Gică.

— Nu admit, Lică. Înțelegi? Nu admit! Mai am să-ți dau două sute și cu asta ar fi trei sute. Dar să știi că pe 19, mort-copt, sint cu banii în dinți la tine!

(Și au mai trecut două zile).

— Tu ești, Gică?

— Eu, Lică! Te-am sculat din somn! Îmi pare rău. Dar știi, datoria-i datorie! Am spus ziua 19

orele 18... orice s-ar întâmpla... și nu s-a întâmplat! Că tocmai pregătisem banii, cind, hop, nevastă-mea! Că eu cind am de gind să plătesc întreținerea, că-i mai mare rușinea, că unde vreau să ajung? Și fel de fel de vorbe jignitoare. Ce mai! I-am dat ei trei sute că mai avem un rest de plată de optzeci de lei și acum încep să alerg să-i găsec și pe ăia ca să scap de datorie. Că eu cind am o datorie nu dorm nici noaptea!

— Și zici să-ți dau eu, Gică, cei optzeci de lei?

— Ce facee? Pină aici! Mi-ai dat trei sute, gata! Omul trebuie să aibă obraz! Și cu ăștia optzeci de lei ar face treisuteoptzeci. În ce zi sintem?

— Lasă, Gică...

— Nu las, Lică! Nu se poate! Omul care nu plătește este un terchea-berchea, un neserios... un escroc! Atunci așa rămîne! În ziua de 21, orele 20, mort-copt sint cu banii în dinți!

— Uite ce e, Gică! Eu mă gindesc să-ți dau...

— Nimic! Nu vreau s-aud! Da' pină cind să tot îmi dai? Ce ești tu? Frate? Mamă? Că ești mai bun decît tata... În ce zi sintem astăzi? Pe 23, mort-copt...

— Gică, fă-mi un serviciu!

— Ordonă, Lică! Poruncește! Spune tot ce-ți dorește inimioara ta de aur...

— Știi ce, Gică? Îți dau ăștia optzeci de lei cu condiția să nu-mi mai restitui banii. Te rog. Numai cu condiția asta...

— Nu se poate, Lică! Un om care nu-și plătește...

— Știu, Gică. Dar dacă eu nu mai vreau banii mei? Nu-i mai vreau! Ți-i fac cadou... ți-i dau eu, așa, de la mine... decît să aștept pină vii tu cu ei în dinți, mort-copt... așa ciștigăm amindoi. Și tu și eu. Nu pot să tot dau la două zile cite optzeci sau o sută de lei... mai bine mă lipsesc!

— Bine, domnule! Primesc și jignirea asta! Dă-mi, te rog, banii și rămii cu bine... nu te ștam atît de afacerist! Adio!



FĂRĂ CUVINTE

Aplicațiuni practice

Învățătorul Eugen Török de la Școala generală din satul Ser, comuna Bogdand, județul Satu Mare, se deosebește în totul și în toate de celelalte cadre didactice.

Va trebui să lăsăm faptele vii, care sint mai sugestive, să ne redea un tablou din activitatea diurnă a susnumitului, pentru a ne crea o imagine despre originalitatea sa.

E ora 7. Clopoșelul sună, învățătorul intră. Puțin mahmur, dar... intră. În liniștea desăvîrșită îi auzim glasul:

— Prima oră avem igiena. Toată lumea cu mîinile pe bancă!... Nu ți-ai tăiat unghiile, cîrlane, și nici tu nu ești prea curat astăzi... De cite ori să vă spun că nu-i igienic să umblați cu mîinile murdare pe alimente?...

— Păi, noi n-am adus alimente...

— Cu atît mai rău. ăștia cu mîinile murdare stați pe loc!... Știți că nu-mi place să mîinac decît în perfecte condițiuni de igienă. Ceilalți, zburăți pe la casele voastre și aduceți care ce puteți. Dar repede că mi-e o foame!... Stane, tu ești o fire mai nobilă, urcă în pod și taie o halcă de slămină. Dar taie cu nădejde, nu fi zgîrcit ca taică-tu. Și vezi să nu fie rîncedă și să aibă șoricul moale. Voi, necuraților, aveți săpun acasă?...

— Avem!...

— Nu se prea vede. Ca să mă convingeți aduceți fiecare cite un calup!

Ora a doua. Același decor, aceiași elevi. Doar învățătorul pare altul. Jovial, mîngîie semnificativ catalogul.

— La igienă v-ați descurcat foarte bine. V-am dat zece. Să vă văd la naturale. Cu această ocazie vom merge cu toții în pădure, să facem o aplicație practică.

Șirul de elevi disciplinați intră în pădure, iar învățătorul, plin de interes, pune întrebări:

— Care din copaci este esență tare?...

I se răspunde în cor:

— Fagul, stejarul, cerul...

— Bine, copii. Apucați fiecare cite un butuc de fag sau de stejar că... cerul îl avem deasupra și... cărați-l în aceeași exemplară ordine și disciplină... acasă la mine. Dar cu băgare de seamă și fără noduri că... se despică greu.

În cazul lui Török, Inspectoratul școlar al județului Satu Mare va trebui să facă o aplicație practică a verbului... a sancționa! Pentru ca să învețe omul a preda... cu mîinile curate.



CLAXONUL

Număr destul de special pentru Anul Nou. Rog cititorii să comunice direcțiunii revistei păreri bune despre acest «Claxon», deoarece vorba dulce mult aduce. Și am nevoie. Majoritatea bancurilor din această pagină au fost prezentate și la Tîrgul de Mostre, după care Tîrgul a fost închis de urgență, Răspunzător: I. AVIAN — (nu pot fugi de răspundere întrucît sufăr de sciatică..)

RECLAME—FELICITĂRI

● Magazinul cu autoservire «Lux» a pus la dispoziția unor clienței sale un bogat sortiment de fericire, mulțumire și voie bună, prin auto-servire. Nu se fac controale la ieșire.

● Centrul stomatologic nr. 116 urează pacienților săi plombe fericite și anunță pe această cale că deviza «dinte pentru dinte» se amină pînă la noile programări.

De asemenea, direcția anunță că pentru a veni în sprijinul centrului stomatologic, facultatea de matematică efectuează și ea extracții de rădăcini, simple sau la pătrat.

● Bărbați căsătoriți! Dacă nu veți avea grijă ca soțiile voastre să primească daruri de la Moș Gerilă, s-ar putea ca ele să le primească fără ca acesta să fie Moș sau Gerilă...

Și ce vă trebuie să vă pună ea o barbă?

Mai bine o cumpărați din vreme și v-o puneți singuri.

ANUNȚ

Pentru a veni în sprijinul celor care organizează revelioane, fabrica de medicamente «Bulinul» a pus în vânzare tablete pentru tăierea poftelor de mîncare.

Tabletele se dizolvă în vin sau în ciorbă de potroace... După numai zece pastile, toți invitații vor cere hrana în bani.

Tot pentru tăierea poftelor de mîncare, dar cu rezultate mai spectaculoase, se recomandă lectura în timpul mesei a cîtorva plachete cu poezii apărute în ultima vreme.

Lecturile se fac numai cu avizul medicului.

P.S. Respectați cu strictețe dozele prescrise. În caz contrar, medicul și editura își declină orice răspundere.

MENIU FESTIV

— Ghiveci călugăresc: Luați o tînră nostimă de 19 ani, o alta, brunetă, de 20 de ani, le amestecați în timpul dansului cu o superbă oxigenată de 21 de ani, presărați cîteva cuvinte picante, pînă vă observă soția și vă taie mărunt. Apoi, cu acest ghiveci vă retrageți la cămară, unde se păstrează de obicei ghiveciul.

Singura deosebire este că acest ghiveci nu este călugăresc. Dar e gustos și apetisant.

Se servește pînă dimineața.

— Pateuri umplute cu carne și cu brînză de vacă: Se ia o vacă, se taie și se dă la o parte tot ce nu e brînză.

Se ia apoi brînză găsită în interior, se învelește în aluat, și după aceea, de jur împrejurul aluatului umplut se reface vaca, bucată cu bucată.

Se ia din nou vaca, i se dă de băut pentru ca aluatul să nu fie prea uscat

și în continuare, se taie felii de la cap spre coadă.

A se consuma cu atenție spre a nu speria copiii în caz că pateurile încep să mugească.

— Șarlotă cu frișcă: Se ia pe tanti Șarlota și i se scapă o porție de frișcă, pe rochia nouă.

Dacă-i acră, nu frișca e de vină. În loc de Șarlota cu frișcă, se poate servi și cu iaurt, dacă e la regim.

CULTURALE

● În urma unui sondaj, efectuat la teatrul «Modern» printre spectatori aflați la piesa de idei «Oamenii gîndesc cu nasul», întrebările noastre au primit următoarele răspunsuri:

— De ce ați venit la acest spectacol?

— Lasă-mă, dom'le, nu mai pune și dumneata sare pe rană.

● — Aș vrea să ascult și părerea dumneavoastră.

— Bune fotolii, bune. Asta zic și eu grijă față de spectatori.

● — Dumneavoastră v-a plăcut piesa?

— Mi-a plăcut, chiar foarte mult. Păcat numai că nu s-a găsit și un autor care s-o scrie.

● — Ce părere aveți despre conflictul piesei?

— Cred că adevăratul conflict are loc între directorul teatrului și contabil, cînd acesta din urmă își strigă disperat replica: «Ce mi-ai făcut, tovarășe director? Mi-ai nenorocit planul de încasări!».

● — Dumneata, tovarășe, de ce ai venit la spectacol?

— Ce să-i faci? Slujba-i slujbă. Sint plasator. Vreti să mă taie de la primă?

★

● NOUL ROMAN «Cinci într-un paralelogram», aparținînd tinărului prozator Eftimie C. Iftemie, a apărut luna trecută în librării.

Cititorii n-au apărut încă.

● Teatrul «Superior» a lansat un concurs cu premii pe tema: «Cum să umplem sala teatrului nostru?».

Premiul I a fost obținut de pompierul de serviciu, care a dat următorul răspuns: «Puteți umple sala teatrului dumneavoastră, evacuînd din ea 300 de fotolii din cele 316.

Premiul Iurului a fost oferit directorului teatrului, pentru răspunsul: «Îmi dau demisia».

DIN COOPERAȚIE

— Atențiune conducători-auto! Atelierele de reparații «Auto-fix» îndreaptă artistic caroseriile tamponate, cu ajutorul ciocanelor electronice.

Specialiștii noștri ciocănesc zilnic 3—4... sute de lei, conform devizei: Tipul e bani.

— Onor clientela bucureșteană urează conducerii cooperativei de frizeri-coafori «Igiena» la mulți ani cu sănătate și cu șervete curate, fiindcă aho, aho copii și frați n-ar fi rău să le spălați, cum spunea și bădica Traian, măcar o dată pe an.

INFORMAȚII

● Restaurantul «Trei stejari și ½» anunță că în acest an nu organizează Revelionul din cauza unui control inopinat organizat înaintea Revelionului. Deși responsabilul restaurantului a întîmpinat pe colindătorii veniți de la minister, cu tradiționalul «minași mîi», controlul a fost iute ca săgeata, tare ca piatra...

● Petreceți sărbătorile de iarnă la Hotelul-restaurant «Virful cu zăpădă». Se organizează un Revelion fastuos, modern, ultimul răcnet, scos de dizerul nostru Johnny Mătrășoiu, acompaniat de orchestra compusă din: cobză electronică, mandoleano, armonică și două saxofoane.

Camerae nu sînt prevăzute cu sobe, dar sînt încălzite cu costiță de purcel, care după cum se știe conține 7 200 de calorii pe oră.

DIVERSE

— Cu prilejul Anului nou, magazinul «Eleganța» a pus în vânzare un nou sortiment de confecții, vechi.

Mare desfacere de rochii, de mineci, de tivuri și de nasturi. Modelele noastre sînt unicate, și asta-i marele nostru noroc.

Se recomandă a fi purtate cu toalete de seară, ca să nu se observe defectele. Confecțiile se vind în rate. Întîi par-tea de sus.

— În vederea sărbătorilor, magazinul universal «Rival» a pus în vânzare un bogat sortiment de pomi de iarnă cu gestionari cu tot, întrucît, după ultima verificare, respectivii sînt în pom.

În noaptea de Anul nou, corul acestora va fredona «Cruce albă de mesteacăn».

DIN COMERT

● Magazinul de textile «Cămin fericit» a pus în vânzare confecții pentru evenimente fericite: mirese la proba întîii și a doua, gineri de gata în rate cu 30% aconto.

Articolele de gineri se returnează, articolele de mireasă se

ajustează sau se lasă pe corp, pînă cad perfect.

● Pentru a evita aglomerația de după Anul nou, curățătoaria «Alba» anunță onor clientela să-și păteze din vreme rufăria și hainele.

La secția de curățătorie rapidă, doritorii pot ridica în termen de 24 de ore hainele și petele respective.

Petele de grăsime le scoate cu chimicale, cele de cerneala cu lama.

● Curățătoaria chimică «Lux» angajează șoferi auto, pentru secția de călătorie...

Nu răspundem de clienții uitați în îmbrăcăminte.

Această țuică a devenit bătrînă, introducînd înăuntru bancuri din «Claxonul».



REVELIOANE SUPERBE NUMAI LA:

RESTAURANTUL SPLENDID

Mesele se rețin telefonic. Tot telefonic a fost reținut și responsabilul, dar trebuie să iasă. Bucătarul nostru vă va delecta cu specialitatea zilei: pateuri cu ciuterci și tapeuri cu brînză.

Pentru nedașatori, se organizează partide de sah. Remiza o iau ospătarii.

Bufet la alegere: cașcaval la capac, bere blondă, brună, la cerere șatenă și oxigenată, nefermentate. Băuturi alese: vin vechi (că de trei ani îl refuză fiecare) vin vărsat și recuperat, Riesling, Cabernet și Robinet.

Pentru lichidarea timpilor morți, la 12 noaptea cînd se sting luminile, ospătarii noștri vor face notele de plată.

Surpriza Revelionului: la miezul nopții, o comisie de tehnicieni va alege regina balului. Șeful comisiei va fi carmangiu restaurantului.

Pentru doamne, toaleta obligatorie: ținute de seară, sau ținute de tinerii noștri instrumentiști.

ULTIMA ORA ȘI UN SFERT

«O.C.L. Produse industriale» anunță că dintr-o regretabilă greșeală de planificare, în toate magazinele de specialitate se găsec mînuși pentru iarnă, căpușite.

S-au luat măsuri urgente pentru remedierea situației.

Sin Arion



Dialog cu Anul Nou

Mă iartă dacă te rețin
În prag! VREMII, dar aș vrea
Să te previn
Acum când te-nfiripi de-abia.
Nu mă-ndoesc nici un moment
Că vechiul AN ce s-a sfârșit
Te-a pus cu multe la curent.
Dar când «predai» ești cam... grăbit.

Dar ca să intru-n subiect,
Vei fi primit cu mult respect.
Cu vinuri tradiționale.
Printre acei ce-ți vor cînta
În noaptea asta osanale
Vor fi și unii, vei vedea.
Ce-ți vor «servi» între sarmale
Aluzii și «gogoși» probabili!
Gîndind: «e NOU, deci vulnerabil!».

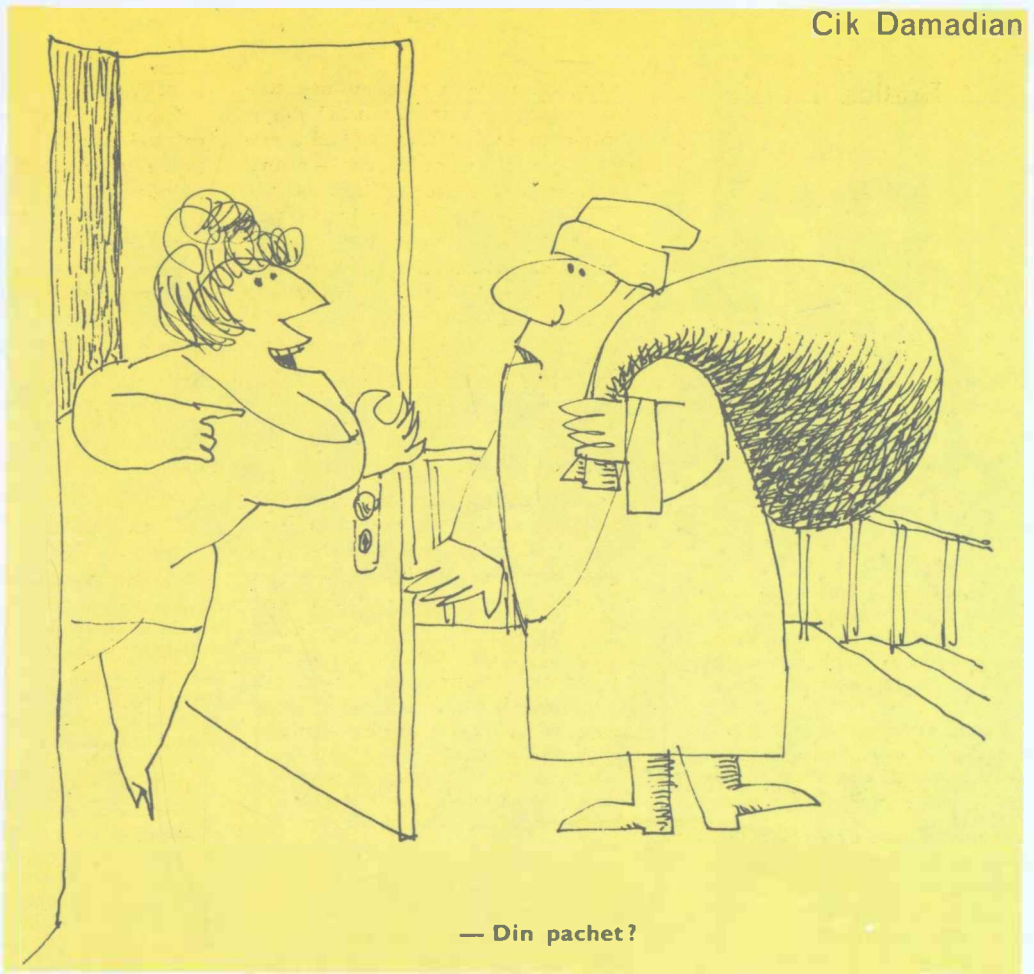
Ca nou născut este norma!
Să te îmbraci să nu răcești.
Un magazin «Universal!»
Pentru copii... la București
Te-așteaptă, dar să fii atent
Că n-au decît măsuri cam mari,
În nici un caz pentru sugari.

Ai să-nțilnești, nu mă-ndoiesc.
Vitrine ademenitoare
Cu manechine ce zîmbesc
Sub umbrelețe mici de soare.
Un vitrinier neavizat
Din «intimplare» n-a știut
Că ești atît de punctual!
E! te-aștepta (de necrezut)
În alt sezon, cel estival!

Ar trebui să intervii.
Acționează... fă ce știi
Și mișcă-te de la birou
Căci nu uita. — ești... ANUL NOU

Fîndcă mi-am intitulat
Aceste versuri dialog,
Către fina! neapărat.
Să spui și tu ceva... te rog!

ANUL NOU:
Îți răspund cu o urare:
Să trăiești și la mai mare
Poante bune, mai mult haz.
Chiar mai mult decît ai... azi!
Să rămîină toți tab!ou
Îți urează... ANUL NOU.



— Din pachet?

URZICA

ajută

CHIBRITURI CU...«RUGINĂ»

Maladia chibriturilor produse de fabrica din Brăila a devenit cronică. Bietele sînt ba umede și se aprind greu, ori prea subțiri și la cea mai ușoară atingere se rup. În unele cutii există bețe fără fosfor, după cum există și cutii pe jumătate goale.

Urzica a sesizat asemenea neajunsuri Ministerului Industriei Lemnului. Acesta a răspuns redacției, precizînd că sesizarea e justă și că a luat următoarele măsuri: 1) revizuirea utilajelor; 2) îmbunătățirea rețetelor de fabricație; 3) lucrătorii, organele CTC, laboranții etc., au fost reînstruiți în vederea respectării procesului tehnologic.



Carevasăzică, defectele de calitate se vor stinge, iar cetățenii nu se vor mai face... «foc».

C.A.P. LIMPEZIT

În revista «Urzica» nr. 19 din acest an a fost publicat un articol intitulat sugestiv «Cei patru energici». În articol erau criticate abuzurile și ilegalitățile contabilului-șef, ale ajutorului acestuia, ale casierului și ale magazinierului de la C.A.P. Uricani, județul Iași.

Uniunea județeană a cooperativelor agricole de producție Iași și-a însușit critica în întregime și totodată a luat măsuri atît pentru recuperarea pagubelor, cît și împotriva energicilor C.A.P.-ului, care au fost scoși din muncă.



În felul acesta s-au recuperat și pagubele viitoare.

AUTO-INDICAȚII

Într-o scrisoare primită la redacție erau «evidențiate» o multime de lipsuri existente la autobaza nr. 2 D.T.A. Iași. Astfel, în sala de așteptare domnea... mizeria, unii șoferi erau neglijenți în muncă, biroul bagaje de mină era mai mult închis etc.

Sesizarea a fost trimisă Întreprinderii de transporturi auto din Iași. Răspunsul acesteia nu a întîrziat să sosească la redacție, confirmînd justetea celor sesizate, totodată menționînd că a luat măsuri de sancționare a șoferilor indisciplinați, ca și pentru menținerea curățeniei. În plus, conținutul sesizării a fost prelucrat într-o ședință de lucru.

Le dorim spor la treabă și sperăm că în probleme de D.T.A. s-a stabilit un nou traseu. Cel indicat.

I. VASILE



VAE VICTIS

Pe vremea când eram una din glo-riile strălucitoare ale poeziei noastre satirice, într-o zi, acum trei ani, simpaticul meu coleg Sadi Rudeanu, intrând în birou a avut fericita inspirație să mă întrebe:

- Ce faci acolo?
- Dau autografe pe fotografii.
- Cine ți le-a cerut?
- Admiratorii.
- De ce?
- Fiindcă sint mare!

În mai puțin de cinci minute, toată redacția a fost convocată fulger într-o ședință trăsnet: «Dacă e mare — s-a spus în concluzie — atunci e musai să dea sfaturi. Ca Goethe!»

Conform acestei hotărâri, mi s-au înmănat mapele pe care scrișori împreună cu un instructaj sever care prevedea, printre altele, încurajarea tuturor debutanților, crearea unei atmosfere calde (un fel de ciocitoare) în care tinerele talente să se poată dezvolta în voie. Timp de două săptămâni am citit sute de manuscrise, entuziasmându-mă până la delir.

În mod firesc, după o lectură atât de abundentă, personalitatea mea, atinsă oarecum de rutină, a început să fie influențată favorabil și inconștient de acel «nou», pe care îl aduce cu sine fiecare manuscris. Așa se face că, într-o dimineață, când șeful m-a chemat în birou pentru a mă întreba cum merg treburile, am sărit într-un picior declarând, în ritmul și vocabularul ultimului cuplet pe care îl citisem:

*Haida hop, măr de-abanos.
Rubrica merge «haios».*

De bucurie, (altminteri nu-mi explic), șeful m-a rugat să depun urgent o cerere de concediu, fiind sigur că îmi face o deosebită plăcere. Peste câteva minute îi înmănam următoarea cerere: «*Deoarece miaș în suflat ideia unui concediu vă rog să mi-l acorda-ți cu stimă. Pot să trimit*

și calicaturi!»

Cererea s-a aprobat. Acum, tinerele talente au început să-mi trimită manuscrisele acasă, astfel că timpul de lectură s-a prelungit de la 8 ore la 24, incluzând și orele de somn în care revedeam în vis unele pasaje mai interesante. Entuziasmul meu era de nedescris. De altfel acest entuziasm se manifesta și în creația mea personală.

Într-una din zile, însă, în timpul prânzului, am compus această splendidă poezie de dragoste, în care îmi invitam iubitul la o scurtă întâlnire:

*Mai am o singură speranță
Ca să te văd privind prin geam
Cînd eu voi trece pe la poartă
Tu să îmi bați cu mina-n geam.*

*Prin semne noi vom discuta
Privindu-ne vecinii.
Locu-nțînirii îl vom fixa
Chiar în fundul grădinii.*

Spre surprinderea mea, a doua zi am primit din partea redacției un telefon.

— Ce-i cu tine? — mi-a strigat șeful Secției de scrișori. Ai plagiat poezia corespondentului Lupu D. Florea din orașul Bujor, jud. Galați. O să fii pusă în discuția colectivului!

Era clar. Ajunsesem până acolo că aveam despre manuscrise o părere atât de bună încît puteam jura oricînd că sint ale mele. Deveni-

sem cleptomană, profilată pe literatură.

De rușine nici nu mai ieșeam din casă. De altfel ar fi fost imposibil. În timpul necesar compunerii poeziei, transcrierii ei pe curat și expedierii la redacție, manuscrisele se strînseseră în număr atât de mare încît mă acoperiseră atingînd la orele 12.45 nivelul șifonierului. Pînă la baza lustrui, adică pînă la pieirea mea definitivă mai era puțin. Noroc că vecinul meu, care tocmai mă căuta cu disperare, a dat peste mine, m-a scos dintre hirtii, mi-a aruncat o găleată cu apă pe cap și m-a reze-mat de fereastră.

— Mi-ai scăpat viața! am murmurat eu revenindu-mi în simțiri. Cum pot să te răsplătesc?

— Fii drăguță și citește-mi poezia asta. Crezi că am talent? m-a întrebat el scoțînd din buzunar o pagină de caiet dictando, scrisă mărunt.

În clipa următoare (după lectură) am avut prima criză de sinceritate.

— E proastă! l-am anunțat eu. Plată, lipsită de sens, cu greșeli de gramatică...

Se vede treaba că omul cînd e la ananghie spune totdeauna adevărul. Nu cunosc însă motivul pentru care nu mi-am revenit mai tîrziu, lată, dragi cititori de ce sint atît de severă cu corespondenții «Urzicii». Dar fie vorba între noi, e mai bine să fiu altfel!



FĂRĂ CUVINTE

MENIU DE REVELION

de V.D. Popa

Luică

La mesele imbelșugate
În sticle nu o să rămînă
Și va avea întietate
Deoarece este bătrînă.

Piftie

Nu-i din iepure gătită.
Totuși tremură fricoasă.
Explicația? La masă
Vine strașnic de răcită.

Purcel la tavă

Calendarul la purcel!
Nu e ca al tuturor.
În decembrie, la el!
Este luna lui cuptor.

Gogoșari

Printre vesele figuri
Adunate în salon.
Singurele acrituri
Ce se-admit la Revelion.

Salată

Oamenii o persecută
Fără urmă de regret.
Ca dovadă e făcută
Și cu ou și cu oțet.

Apă minerală

Lingă vinul de la gheață.
La festinul hibernal!
Citeodată se rășfață
Un sifon medicinal!

Șampanie

Ospătarii-n haină albă
Spun cînd lumea o consumă:
— Ce folos că face spumă:
Dacă n-o servim la halbă?!

MANIERE

(URMARE DIN PAG. 9)

la garderobă, dragă!» «Dar unde-s?» făcu cealaltă speriată. «Au plecat, tu! Mi-a spus garderobiera!» «Cu taltoanele noastre?» «Nu! P' astea le-au lăsat!» Și se așeză.

Apoi ospătarul le aduse pe farfurie nota de plată. Doamnele se scormoniră în poșetă și, după grămăjoara de hirtii din farfurie, se părea că băieții mîncaseră destul de bine. În sfîrșit, cele două se ridicară și porniră țanțoșe și verzi spre ieșire.

Drăgălașa mea jumătate rămase înmărmurită. Eu am cerut încă o sticlă cu vin, apoi șoptii: «Ce fac, darling, îmi bag manșetele înapoi?» Și o privii în ochi. Ea nu-și revenise. Spuse doar: «Nemaipomenit!» «Ei, da dragă, adăugai eu țanțoș, dar pînă au luat-o din loc au fost excepționali, nu?» Și tușii elegant, ducînd dosul palmei la gură. Apoi ea spuse: «Dansăm?» «Dansăm, făcui eu, dar cum facem?» «Cum vrei tu, spuse ea domolită!»

În drum spre casă o întrebai: «Draga mea, știi, eu aș putea să învăț de la ăștia, dar atunci tu ce-ai să te faci?»

Ea mă strînse de braț și nu-mi răspunse.

— Să știi, iubito, spusei eu intrînd în casă, dacă miine faci niște sarmăluțe cu mămăliguță, mă ridic în picioare cînd mi le aduci!

CU PRILEJUL ANULUI NOU 1970 FELICITĂM PE CORESPONDENȚII NOSTRI, URINDU-LE NOI SUCCESE, SĂNĂTATE ȘI LA MULȚI ANI!

CONCURSUL DE CURIERE

(URMARE DIN PAG. 5)

— Acuș împlinesc pașpe...
— A, nu! — protestă directorul — cine a adus-o pe minoră?

— E nepoțica mea — tuși inginerul șef incurcat — ne-am gândit că tot vine vacanța, să cîștige și ea un ban.

Șeful personalului evocă un articol de instrucțiuni din care reieșea că, într-adevăr, fata nu putea fi încadrată. Femeia necunoscută, cu broboadă, își făcu și ea plimbarea prin scenă, dar cînd fu să zică poezia, ceru ca mai degrabă să cînte ceva popular bănățean. Comisia intră în delibere; parte era împotriva, pe motiv că întreprinderea nu e operă, alții și-amintiră că le e dor de o bănățeană: «las-o să-și facă damblaua» conchise directorul și femeia începu de trei ori ceva cu «țăpălucă țoancă dragă» — fiindcă de fiecare dată i se punea un obstacol pe corzile yocale și era nevoită să-și dreagă glasul cu un hiriit atît de sinistru, de rișniță ruginită, încît o rugară stăruitor să renunțe.

Ultima candidată se înfățișă dezinvoltă la rampă, fluturînd o poșetuță în formă de bombă și anunțîndu-se zîmbitoare: «Bebi Florescu».

— Ce Bebi? — se infurie pe neașteptate președinta sindicatului — zi numele cu care te-a botezat mă-ta, că aici e instituție serioasă, nu bar.

Directorul îi atrase ritos atenția să se pronunțe mai civilizată, președinta reveni cu precizarea că vrea să audă numele «exact cum e pe buletin» și candidata rosti catifelat: «Eleonora».

Pe urmă schiță cițiva pași ca de balet, jucîndu-și meșteșugit șoldurile plinuțe sub fustița cadrilată și scandă dulce o poezie de Prévert, cu o păsărică.

— E foarte cultă — mirii contabil-șef — cred că știe toate mărcile de whisky din lume.

— Vă place cum merge, tovarăși? se interesă profesional șeful serviciului administrativ.

— Da, umbliă binișor — acceptă inginerul-șef.

— Are stil — se exprimă visător și directorul.

— Aproape că ți-i milă s-o anga-

jezi, numai curieră, nu-i așa? — întrebă ironic președinta sindicatului.

— Cu timpul — proroci șeful transporturilor — crește ea. Din punctul meu de vedere, sînt pentru. Deși, dracu' știe unde o să ducă asta corespondența și cînd.

— În orice caz — adăugă inginerul-șef — primul drum trebuie să-l facă la Minister, să aibă și ăia o plăcere.

— Să le punem note — hotări directorul — și miine să se afișeze rezultatele.

Mai dezbătută o vreme chestiunea, îi scoaseră media 9,81 candidatei Florescu Eleonora și se reîntoarseră liniștiți la treburi.

Directorul stătea pe gânduri în birou, privind pe fereastră.

Nu se întoarse cînd auzi cunoscutul pocnet din călcie al șefului pazei. Îi spuse numai, cu blindete:

— Nu s-a putut, Vasile. A fost concurs, n-a ieșit a ta, n-am ce-ți face.

— Nu-i nimic, tovarășe director, nu mă plîng, văzui fătuca și-am priceput, că doar nu-s chior. Frumoasă fată, frumoasă mașină.

Directorul deveni atent. Încetă să bată darabana cu degetele pe geam.

— Ce mașină?

— Era cu mașina, fata, Cu doi.

— Ce doi?

— Doi flăcăi. Pletoși. Frumoși și ei, nu zic.

— Aș.

— Pe ochii mei. Erau bucuroși toți: să-i fi văzut ce-o pupau ăia cînd au auzit c-a reușit!...

— De unde au auzit? Că rezultatul nu s-a dat încă.

— Știau, zău. Păi nu le zise și fetișoara? «Concursul e o formalitate, mi-a aranjat babicul ploile».

— «Babicul»?

— Păi da. Și unul din băieți a zis că pentru asta vi-o lasă liberă o duminică pe mitica.

— Măi, tu minți ca să mă înfurii eu.

— Să fiu al naibii dacă mint, tovarășe director, că eram în cabina portarului cu o grămadă de lume. Toți au auzit și făceau un haz... N-aveți decît să-i întrebați.

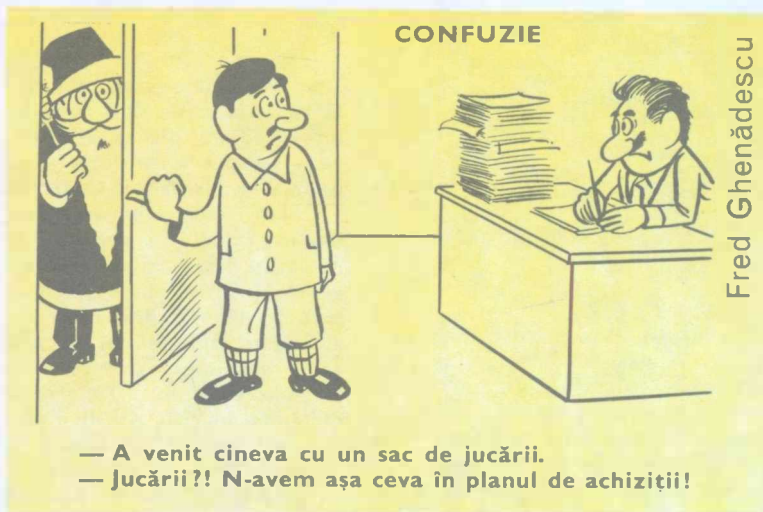
— Nae! — urlă directorul.

Șeful personalului, care-i dicta secretarei, în anticameră, anunțul de a doua zi, veni iute, cu ochelarii în mîină.

— Tu ieși!... porunci directorul, și șeful pazei trăsni din bocanci, saluțînd cu mina la cozoroc.

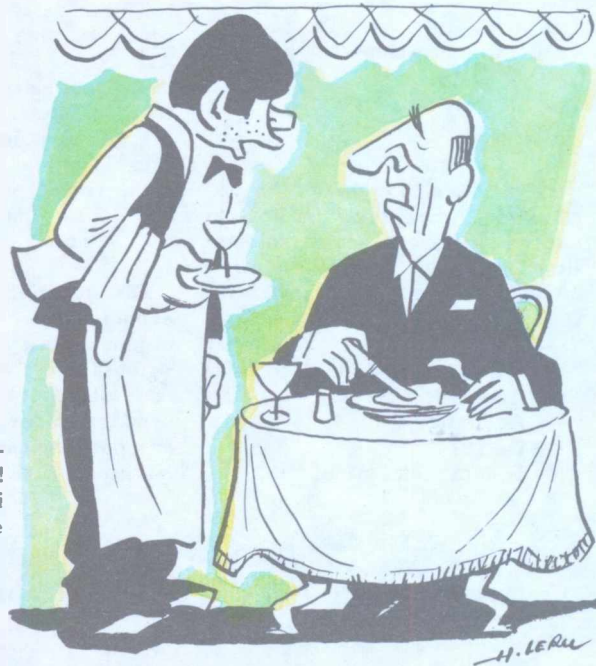
— Ascultă, Nae — spuse directorul — ai avut dreptate, concursul a fost o timpenie.

A doua zi apărură un anunț care vestea că în urma concursului de curiere, nici una din candidate nu a demonstrat cunoștințele necesare; ca atare, postul — care, de altfel, nici nu era necesar întreprinderii — a fost desființat.



— A venit cineva cu un sac de jucării.
— Jucării?! N-avem așa ceva în planul de achiziții!

H. Leru



— Snițelul acesta miroase!
— Atunci e și timpul să fie mîncat!

Inovator uitat

La Bacău, în Secția de întreținere Tc. Nr. 1 din cadrul Direcției județene de poștă și telecomunicații, se experimentează de cîtva timp o inovație. Autor, șeful secției, Adrian Boghiu, care a introdus sistemul tip jocul «de-a baba oarba» în conducerea secției.

Sistem comod, chiar reconfortant, îl scutește de obligația de a respecta regulamentul privind angajarea, drepturile, obligațiile și răspunderile gestionarilor, participarea sa la predarea gestiunilor de la un gestionar la altul, verificarea și semnarea soldurilor scriptice înscrise în documentele de predare. Dumnezeu cu mila! Boghiu cu odihna. Cu odihna și cu răspunderea legată la ochi, care-l împiedică să mai coboare și în secție pentru a se convinge de activitatea întreprinzătorului său subaltern, magazinerul Radu Alexandru, care, folosind toate condițiile create, aduce perfecționări inovației propuse: nu eliberează bonuri pentru toate produsele scoase din magazie, nu ridică de la depozitul județean toate materialele înscrise în cererile de materiale.

Probleme multe și grele. Ca să le facă față, Radu Alexandru se îmbărbătează zilnic la bufetele și restaurantele întîlnite în drum spre slujbă.

Și timpul trece, afacerea merge.

Dar, ca în jocul «de-a baba oarba», în cele din urmă Radu Alexandru a fost prins. A fost prins, iar strădaniile sale vor fi apreciate și răsplătite cum se cuvine. Se face însă o nedreptate: este uitat tocmai cel care a dus greul jocului, Boghiu Adrian, cel cu inovația.

«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Căminul Vistariilor nr. 25

Numărul scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurbana 27

Tiparul executat în Căminul Foligrafic «Casa Scintilei»

44 601



DRAGĂ URZICO,

În orașul nostru funcționează o secție a IGCL-ului Alba Iulia, care execută — cel puțin așa scrie pe firmă — la cererea cetățenilor, diverse reparații gospodărești, cum ar fi refacerea de ziduri, montarea de garduri, construcția și instalarea de porți de fier etc. Aflindu-se în dificultate cu unele din aceste probleme, Crișan Alexandru și Piltu Silviu, ambii din Teiuș, au avansat cu prilejul comenzii pe care au făcut-o primul 5 300 lei, iar al doilea 1 000 de lei. Asta s-a întâmplat prin luna martie, cînd tocmai apăruseră ghiociei. Și de atunci, deși au trecut atîtea zile — dintre care unele foarte lungi (alea din timpul verii) — nimeni de la secția respectivă nu s-a deplasat la fața locului pentru începerea lucrărilor. Cînd cei doi clienți abandonați ai sucursalei din Teiuș a IGCL-ului Alba Iulia și-au manifestat indignarea cauzată de atîta așteptare, li s-a spus că nu-i bai, că pot să-și ridice avansurile oricînd potfește!... Dar să fim serioși, nu asta era problema, ci cu totul alta, pe care bănuiesc că onor direcțiunea IGCL-ului o știe foarte bine. De aceea cred că celor de la secția «reparații uitate» cu sediul în Teiuș este nimerit, mai ales că am impresia că au dat calendarul peste cap, să li se transmită, fie chiar și prin telefon, tradiționala strigătură «Minați, măi!» Dar înainte, nu' napoi!...

Constantin Alexandru, Teiuș

URZICO DRAGĂ,

Cooperativa «Avîntul» din Drăgășani are o unitate unde se vind tot soiul de obiecte casnice. De la delicate strecurătoare pentru ceai pînă la oale mari cît un butoi pentru fiert sarmalele. Șeful acestei unități, Călin Ion, persoană întreprinzătoare, a găsit o rețetă destul de originală pentru a putea face niscaiva învîrteli mai greu de depistat la vreo inspecție. Procedeu era următorul: vindea clienților mărfurile pe care aceștia le solicitau, încasa banii și apoi, ca să nu fie nevoit să-i predea cooperativei, așeza în locul lucrurilor vindute altele de același fel, dar vechi, pe care le aducea de acasă.

La un moment dat aproape întregul magazin devenise un fel de talcioc, deoarece mărfurile din rafturi aveau mai toate semne avansate de uzură. Și uite astfel s-au descoperit acoperirile șefului acestei unități.

Fată așadar că și o poveste despre obiecte vechi poate scoate la iveală aspecte noi!

Ilie Savu, Drăgășani

URZICO,

Cu vreo doi ani în urmă Soare Nicolae era salariat la I.T.B. Dar fiind un chiulangiu notoriu, întreprinderea s-a dispensat de serviciile lui și așa destul de rare... La plecarea sa de la I.T.B. stimabilul Soare nu a predat însă permisul gratuit de călătorie pe care îl poseda, astfel că, pînă mai de curînd, adică timp de aproape 24 de luni, el a circulat cu autobuzele, troleibuzele și tramvaiele din Capitală fără să fie nevoit ca măcar o dată să cumpere bilet. Avea omul permis și gata, ale lui erau toate vehiculele publice, cu toate că el nu mai era de mult al lor...

Într-o bună zi... pentru I.T.B., mult căutatul permis nepredat «găsit a fost și s-a aflat» chiar în mina lui Soare, care tocmai îl prezenta unui controlor chițibușar. Și, în fine, pentru că a colindat orașul cu mijloacele I.T.B. pe bază de abonament nedepus, acuma stă! Dar asta nu mai e pe bază de abonament, ci pe bază de dosar! E o mică deosebire...

George V., Loco

URZICUȚO,

La restaurantul «Bucegi» din Buzău sînt cunoscute de consumatori nu numai varietatea preparatelor, ci și alte «succese» ale respectivului local.

În primul rînd este vorba de faptul că aici se înregistrează deseori respectabile lipsuri din inventar ca, de pildă, la solnițe, la pahare și la sticle. Este meritul personalului acestui restaurant care le minuite în așa fel încît, în loc să ajungă pe mese ajung mai toate pe podea, unde, în clipa cînd se produce «contactul» se transformă în bucăți și bucățele.

În al doilea rînd, onoratele clientele a restaurantului cu pricina nu-i este străină nici lipsa de curățenie de aici: pe unde te uiți, inclusiv pe talerele cîntarului de la bufet, amprentele îmbrîncelii și ale murdăriei, parcă întreținute, fiind perfect vizibile.

Să sperăm că situația se va îndrepta fără întîrziere pentru că-i păcat ca «Bucegii» din... Buzău să nu fie și ei la înălțime!

Chiușan T., Buzău

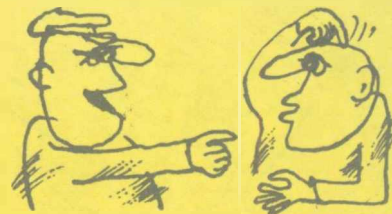
Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

O. Covaci



Om cu memorie

Uf, a mers greu, dar pînă la urmă am reușit. Am găsit loc și pentru mine și pentru bagaje. Dom'le, ce aglomerație poate să fie în tren în seara asta! Parcă tot Bucureștiul ar pleca să petreacă Revelionul la Roșiori... Dacă ar vedea Aglaia, nevastă-mea, cit de bine am reușit să mă descurc, ar fi mîndră de mine. Nu mi-ar mai spune mereu «neisprăvitule», așa cum are obiceiul... Dar, nu știi de ce, am impresia că am uitat ceva! Aș! Ce era să uit? Mi-am planificat totul cu grijă. Mi-am cumpărat bilet din vreme, am sosit la gară cu o precizie de cronometru, cînd a tras trenul la peron am sărit sprinten pe scară ca o panteră, mi-am făcut loc pe culoar ca un boxer de categoria grea și am cucerit locul ca Cezar. Dar Aglaia nu era aici ca să-mi vadă calitățile. Ea atît știe să-mi spună: că le incurc pe toate, că nu sînt în stare de nimic... Oare oi fi uitat ceva? Ia să vedem. Cînd a plecat la Roșiori, nevastă-mea mi-a lăsat o listă cu tot ce trebuie să fac. Am îndeplinit tot ce era scris pe listă. Doar am controlat... Dar dacă am uitat ceva? Nu, imposibil! I-am luat fular lui unchiu' Tase, am cumpărat patru borcane de gogoșari, am verificat dacă aragazul e închis... Aoleu, să știi că am uitat să-mi pun cravata! A, ba nu, o am... Ce tot zice nevastă-mea că sînt uituc? A mers pînă acolo încît mi-a scris pe notița pe care mi-a lăsat-o să nu uit să incui ușa de la casă cînd plec. Asta e pur și simplu insultă. Da' las' că în seara asta am să-i dovedesc că și-a făcut o impresie greșită despre mine. Am cumpărat șoșoni și bomboane de mentă pentru mă-



tușă-sa, am scos pantofii ei de lac de la cizmar, m-am bărbierit, am scos frigiderul din priză, am anunțat-o pe lăptăreasă să nu mai vină două zile, am dus pisica la vecini, am stins lumina în debara, am luat douăzeci de pachete «Carpați» cu filtru pentru vărul cumnatei Sița... Și totuși parcă am uitat ceva... Hai, te pomenești că m-am urcat în alt tren!

— Tovarășe, vă rog, asta-i trenul de Roșiori? Da? Vă mulțumesc!

Uf, ce spaimă am tras! Și ce privire mi-a aruncat grasul ăsta de lîngă mine cînd l-am întreat! Dar acum sînt liniștit. Am să-i dau nevastă-mi o lecție cînd o să ajung la Roșiori! Am să apar vesel și surizător în fața ei cu toate cumpărăturile și am să-i spun: «Vezi că m-am descurcat? Vezi că n-am uitat nimic?...» Și cu toate astea simt o neliniște de parcă aș fi uitat ceva... Prostii! Am cumpărat și luminări pentru pom, și mască de Moș Gerilă, și burleuri pentru camera lui unchiu' Tase. Ce să uit? N-am uitat nimic. Îmi fac griji degeaba... Cit e ceasul? O, ce repede a trecut timpul! Peste o oră ajung la Roșiori și peste încă douăzeci de minute sînt acasă la unchiu' Tase. Și Aglaia, înduioșată, cînd o vedea cit de bine m-am descurcat în lipsa ei, o să-mi spună: «Dragul meu soț, îmi pare rău că te-am nedreptățit, că nu ți-am apreciat calitățile...» A, uite conducătorul!...

Acum știu ce-am uitat: să iau sertarul de la noptieră. Acolo am lăsat biletul de tren!...

VE. BE.

